

mene nimate nobene prošnje, dovolite mi, da pa jaz vas nekaj prosim.“ „Zakaj ne?“ reče mladeneč, ki je bil užé v velikej zadregi. Poklekните tukaj z menoj, da skupaj odmoliva „oče naš“ za večni mir in pokoj vaše rajne matere.“ Mladenču je postalo tesno pri srei, in kakor od neke višje moči prisiljen poklekne s sv. Očetom in moli. Ko vstaneta, imel je solzne oči in nij bil več neveren, nego veren in pobožen kristjan.

Glejte, otroci! to je samo nekoliko blagih dejanj Pija IX.; mnogo mnogo jih je še znano in zapisano po različnih knjigah, a mnogo jih je tudi taci, ki so zapisane samo v bukvah življenja, da jih Bog, ki tudi na skrivnem vidi, poplača na dan plačila.

Vijolica — hčerka pomladi.

(Prilika.)

Pomlád je imela hčerko, ki je sladko spavala in sanjala v naročji zemlje. Sneg je skopnel, in štorclja se je vrnila zopet v naše domače kraje. Otroci so veselo skakljali po zelenej travi, in so se igrali vesele mladostne igre, a hčerka pomladi se še nij izbudila; počivala in sanjala je presladkó. Pomlad je privoščila svojej hčerki prijetno spanje in sladke sanje, a bilo bi jej vendar ljubo, ko bi bila hčerka užé zbudjena, da bi se veselila in občudovala krasoto, s katero je užé zemlja tako krasno ozaljšana. In poklicala je sapice ter jim govorila: „oj sapice! izbudite mi hčerko, ki spava ondu na vrtu!“ In sapice so jo slušale in so hitele na vrt, ter poiskale kraj, kjer je hčerka preljube pomladi še sladko počivala. Takój so razpihale velo listje, potrkale so na hladno zemljo in poklicale dete po imenu. A dete se nij probudilo, nego še vedno je spalo in sanjalo presladke sanje.

Zdaj je poklicala pomlad solnce in je prosila rekoč: „preljubo solnce, izbudi mi dete, ki spi ondu na vrtu!“ In solnce je poslalo svoje gorke žarke, ki so padali na vrt, igrajóč se nad krajem, kjer je spavalo dete pomladi, in ogreli so zemljo, da je postala mehka in rahla, ter so klicali dete po imenu. A dete se nij probudilo; spavalo je še vedno in sanjalo presladke sanje.

Zdaj je poklicala pomlad drobne ptičice in jim rekla: „ljube ptičice, oj bodite tako dobre in izbudite mi hčerko spečo ondu na vrtu!“ In ptičice so poslale iz svoje srede zlatorumenega kosa, in mu velele, da naj póje najlepše pesnice, ki je zna, ter naj izbudi ž njimi hčerko pomladi. Kos je letel tjá na vrt, ustavil se je na drevesu in pel tako milo, tako nežno in sladko, da je izvabil hčerko pomladi iz naročja matere zemlje. Imela je prelepo modro oblacilce; dihala je iz sebe nebesko vonjavo; nežno svojo glavico je nagnila k zemlji, a očesca so se jej blestela od velicega veselja in radosti.

Pomlád je bila neizrečeno vesela, ko je ugledala svojo hčerko, in imenovala jo je: vijolica. In prosila je oblake, naj z blagodejnim dežkom napajajo njeno hčerko, in solnce, naj jo z gorkimi žarki ogreva, in veter, naj jej prizanaša z ostrim pihanjem. Njena prošnja nij bila zamán; izpolnilo se

je vse, kakor je želela. Vijolica se je zmirom lepše razvijala in postajala zmirom krepkejša; njeno oblačilce je bilo zmirom lepše in dihala je vedno sladkejšo vonjavo iz sebe, in očesca so se še bolj blestela rajskega veselja. Ali detetce je bilo prenežno in nij moglo prenašati ostrega zraka. Neke noči je bilo zelo mrzlo, in pomlad je bila pozabila noč prositi, naj prizanaša njenej hčerki, in glej, — ko se jutranja zarja prikaže, ležala je „vijolica“ mrtva v travi: njeno modro oblačilce je obledelo, nij je bilo več prijetne vonjave, mraz je umoril zalo cvetico. In pomlad je jokala po svojej hčerki in solnce se je skrilo za oblake, ker je tudi ono žalovalo po nežnej vijolici, a iz oblakov so padale debele solzé v znamenje največjega žalovanja. In bilo je nekaj dni povsod pusto in žalostno na zemlji, v „tej revnej dolini solz.“

D. Majarón.

Slast v naravi.

Dragi moj prijateljček! idiva jeden krat na lep pomladni dan izprehajat se v prosto naravo! — Povsod, kamor se ozreš, vidiš divno krasoto. Prijetna gorkota se zopet razširja po vsej zemlji in lehak veterček pihljá med listjem na drevji. Jasno je lepo modro nebo nad nami, le tu pa tam se kopičijo majheni beli oblaki. Solnce razliva svoje mile žarke po cvetočih livadah, in bistri potoček se vije kakor srebrn pas po zelenem travniku. Glej, solnce užé zahaja, burni podnevni vriš je utihnil in mesto njega kraljuje sveta tihôta. Le glasovi krilatih pevcev doné po zelenih gozdih in logih, oznanujoč vsemogočnost stvarnikovo. Pastirji ženó svoje črede domóv, piskajoč na svoje piščalke. Z bližnjega zvoníka vabi zvon slovesno donéč ljudi k molitvi. Kmetovalci, vračajoč se domóv, časté stvarnika, kateri je vse takó lepo urédil. Čim bolj človek opazuje okolico in njeno krasoto, tem bolj ga navdajajo misli na Bogá. — „Kako veličastna so pač tvoja dela, nebeski stvarnik!“ kipeti mora vsacemu od srca. „Kaj je bogastvo, kaj ste moč in čast v primeri z nerazsežno velikostjo tvojega stvarjenja! Oj, óno vse je minljivo, ki ravno tako naglo izgine, kakor se pokaže. A krasota in lepota narave in njena umna uredba, te so neizpremenljive, ter si ostanejo na večno jednake. Saj se nam vsako leto povrne pomlad v istej dovršenosti, v katerej so jo videli naši pradedi pred tisoč leti. In kako bi to tudi drugače bilo mogoče? Ali nij večni neizpremenljivi Oče najúmnnejši vladar velikanskega, širnega svetá?! Ali, Bog se nam kaže v svojih delih! Ide naj, kdor ne veruje na Bogá, v prosto naravo in naj občuduje nebeske čudeže — in potlej naj pomisli, ali je mogoče, da bi bila vsa ta velikanska svetovna krasota sama iz sebe in brez vodníka?! Ne, vsak človek mora priznati, da-si morda nejevoljen, kar mu velí vest: „Izpoznavaj jednega pravega Bogá!“ A pristaviti tudi mora: „in ta je nezapopadljiv!“ Grešnik, katerega te ne ganó besede duhovnikove, idi v naravo, ondu se sam učiš poznavati Bogá, ki se ti kaže v svojih delih.